

Γονέας και Σχολικός εκφοβισμός -Πρόληψη και αντιμετώπιση

Η σχολική βία και ο εκφοβισμός αποτελούν ένα θέμα που προβληματίζει ιδιαίτερα τους γονείς, τους εκπαιδευτικούς, αλλά και την ευρύτερη κοινωνία. Ο σχολικός εκφοβισμός ορίζεται ως την

χρήση βίας μεταξύ συμμαθητών, ή παιδιών παρόμοιας ηλικίας, ο οποίος προκαλεί φόβο, αναστάτωση ακόμα και πόνο μέσω της σωματικής βίας με σπρωξίματα, κλωτσιές, μπουνιές, χαστούκια, τράβηγμα μαλλιών κλπ., της συναισθηματική βίας σκόπιμη απομόνωση του παιδιού, καταστροφή των αντικειμένων του απειλών κλπ, της λεκτική βία κοροϊδία, βρίσιμο, κακά σχόλια για την εθνική προέλευση ή την οικονομική κατάσταση κ.α ακόμα και της σεξουαλικής βίας με ανεπιθύμητα αγγίγματα, πειράγματα κλπ.

Τα σημάδια και οι συνέπειες του σχολικού εκφοβισμού στα θύματα.

Τα παιδιά τα οποία βιώνουν σχολικό εκφοβισμό φέρουν κάποια σημάδια όπως ότι επιστρέφει σπίτι πεινασμένο , του λείπουν αντικείμενα ή τα αντικείμενά του είναι κατεστραμένα. Επίσης μπορεί να εμφανίζει ανεξήγητες μελανιές και χτυπήματα για τα οποία δίνει συνήθως απίθανες εξηγήσεις.

Το παιδί επιπλέον γίνεται επιθετικό στο σπίτι, παράλογο, προκαλεί φασαρίες, επιτίθεται σε άλλα παιδιά ή/και αδέρφια, δείχνει ανησυχία ή χάνει την αυτοπεποίθηση του. Σημαντική αλλαγή μπορεί να εμφανιστεί και στον ύπνο όπως να δυσκολεύεται να κοιμηθεί ή να βλέπει εφιάλτες ακόμα και να πέφτει η σχολική του επίδοση.

Γονείς του θύματος

Οι γονείς προκειμένου να προλάβουν ή/και να αντιμετωπίσουν τον εκφοβισμό στα παιδιά τους θα μπορούσαν να ακολουθήσουν της παρακάτω συμβουλές όπως

Να μιλούν καθημερινά με το παιδί , να το ρωτούν για την ημέρα του , πως πέρασε στο σχολείο δείχνοντας πραγματικό ενδιαφέρον. Να παρατηρούν αν το παιδί σας δείχνει τα παραπάνω σημάδια ότι έχει πέσει θύμα.Να τονώνουν την αυτοπεποίθηση στο παιδί και να το διδάσκουν να επαινεί τον εαυτό του. Να τους διδάξετε του να στέκεται όρθιο με αυτοπεποίθηση, να κοιτά στα μάτια, να λέει δυνατά ‘ΣΤΑΜΑΤΑ’ ή ‘ΠΑΡΑΤΑ ΜΕ’ και να φεύγει.

Επίσης καίριας σημασίας είναι οι γονείς σε καμία περίπτωση να δεχτούν τις αφορμές που χρησιμοποιεί ο θύτης ως δικαιολογημένες. Αν για παράδειγμα κοροϊδεύουν το παιδί επειδή φορά γυαλιά, το να βάλει φακούς επαφής, καθώς αυτή η αντίδραση εμμέσως δικαιολογεί το θύτη και αποφεύγει την ουσία του προβλήματος: την επιθετική τάση του παιδιού-θύτη.

Φυσικά η δραστηριοποίηση του παιδού σε άλλες ομαδικές δραστηριότητες (αθλητισμό, θεατρικό παιχνίδι κλπ.), όπου έχει την ευκαιρία και βοηθάει το παιδί να κοινωνικοποιηθεί, να κάνει νέους φίλους και να νιώθει ασφαλές.

Γονείς του θύτη

Οι γονείς πολλές φορές εστιάζουν στο γεγονός ότι το παιδί τους είναι θύμα σε μία κατάσταση σχολικού εκφοβισμού παρακάμπτοντας ότι μπορεί να είναι και ο θύτης αυτός που προκαλεί μία τέτοια κατάσταση. Για αυτό τον λόγο υπάρχουν κάποιες συμβουλές και κατευθύνσεις για τους γονείς προκειμένου να προλάβουν και να αντιμετωπίσουν αυτές τις συμπεριφορές.

Αρχικά να σταματούν το παιδί αμέσως μόλις παρατηρούν μία επιθετική συμπεριφορά προς άλλα παιδιά εφαρμόζοντας σταθερά και ξεκάθαρα όρια και ποινές με συνέπεια, φυσικά οι ποινές δεν θα πρέπει να περιλαμβάνουν σωματική τιμωρία. Η συζήτηση και σε αυτή την περίπτωση είναι σημαντική καθώς πρέπει να γίνεται κατανοητό στο παιδί ότι η συμπεριφορά αυτή είναι απαράδεκτη και ότι το αντίκτυπο στα άλλα παιδιά είναι πολύ βαρύ. Επίσης βοηθητική θα ήταν και η διδασχά τεχνικών χαλάρωσης και τρόπους επίλυσης συγκρούσεων, χωρίς βία : πώς να λένε όχι και πώς να ζητούν αυτό που θέλουν με ευγενικό τρόπο. Η χρήση σωματικής βίας μέσω χτυπημάτων ως τιμωρία για την επιθετική τους συμπεριφορά από τους γονείς ενισχύει ακριβώς αυτό που πρέπει να αποφευχθεί- η χρήση βίας. Καλό είναι να προτεμούνται τακτικές όπως αφαίρεση προνομίων ως τιμωρία. Τέλος ο έπαινος και η ενίσχυση του παιδιού όταν επιδικνύει συνεργατικές και φιλικές συμπεριφορές προς άλλα παιδιά είναι εξίσου βοηθητικός.

Φυσικά σημαντικό είναι οι προβληματισμοί των γονέων να αναφέρονται με συγκεκριμένα περιστατικά τον νηπιαγωγό, τον κοινωνικό λειτουργό ή ψυχολόγο ή/και τον σύλλογο του σχολείου. Θίξτε το θέμα προς διερεύνηση και επίλυση. Συνεργαστείτε ενεργά μαζί τους και εμπλακείτε στη σχολική ζωή των παιδιών σας υποστηρικτικά.

Συνεχίστε στενή επικοινωνία με το παιδί, για να βεβαιωθείτε ότι δεν θα ξαναρχίσουν τα ίδια.

Αν το παιδί χρειαστεί, ζητήστε ψυχολογική στήριξη από κατάλληλο επαγγελματία.

Σαρκατζή Στυλιανή

Κοινωνική Λειτουργός